Copilul care a schimbat lumea

Povestirile lui Arin

În Fantasia, fiecare locuitor al pădurii are o poveste de spus și, din fiecare poveste, poți învăța câte ceva. De la cele mai mici până la cele mai mari viețuitoare, toate știu ce înseamnă prietenia, acceptarea, înțelegerea și toleranța.
Iar Arin a aflat că **orice copil educat, care se comportă corect și civilizat, schimbă lumea în bine, puțin câte puțin!**

Copilul care a schimbat lumea

Povestirile lui Arin

Volumul I

ZVEN Print
ISBN

Școala Gimnazială Tătărani

Volum realizat în cadrul proiectului județean Mai informat, mai protejat!
Tehnoredactare computerizată: Colectivul de redacție al Școlii Gimnaziale Tătărani
Ilustrații realizate prin tehnica AI Illustration Generator
Grafică titluri: Logo Design Tool. Free and Online. (flamingtext.com)

Coordonatori:
-Perianu Marilena Ramona
-Negrea Ariadna
-Topolică Anda

Colectivul de redacție:
-Perianu Marilena Ramona
-Negrea Ariadna
-Topolică Anda
-Chivu Marius
-Țîncu Ionela

Exemplar distribuit gratuit
Realizat cu sprijinul SWARCO VICAS SRL în calitate de sponsor al proiectului

ZVEN Print
ISBN

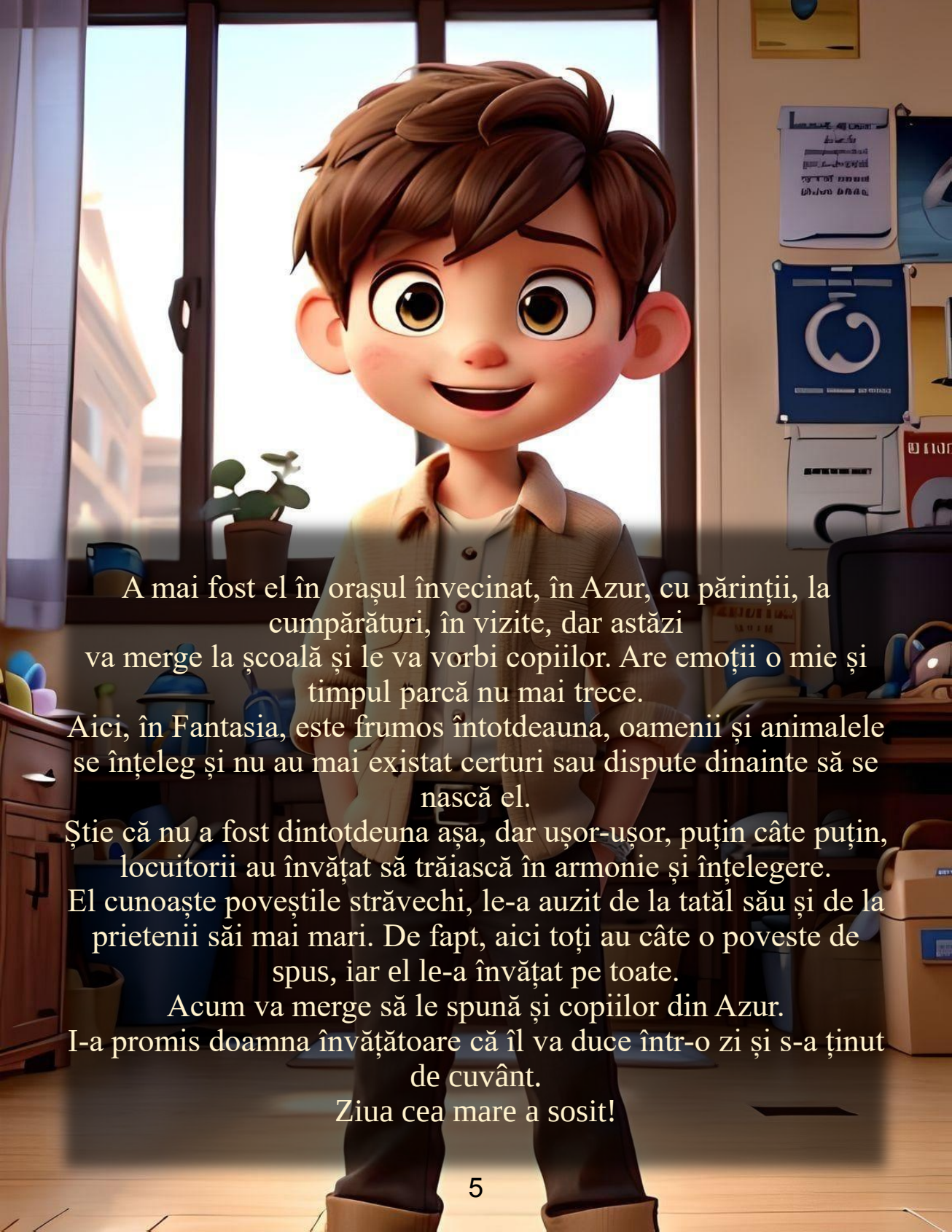
Cuprins

Dincolo de haine
Povestea lui Rino
Cântecul Rebecăi
O lume dispărută
Cea mai bună decizie
Povestea lui Gigel
Povestea Furnicuței Maria
Suflet de copil
Ursul Mihai
Frații

În Fantasia este dimineață!
Aici nimeni nu mai doarme după răsăritul soarelui.
Arin știe că trebuie să se obișnuiască și el cu programul acesta dar, uneori, parcă ar vrea să mai stea puțin în pat.
Astăzi însă, nu! Astăzi e vesel, nu mai are răbdare.
Este ziua cea mare...o așteaptă de atât de mult timp...

Repede, cămașa, jacheta, șosetele!
Nu trebuie să întârzie niciun minut!

A mai fost el în orașul învecinat, în Azur, cu părinții, la cumpărături, în vizite, dar astăzi
va merge la școală și le va vorbi copiilor. Are emoții o mie și timpul parcă nu mai trece.
Aici, în Fantasia, este frumos întotdeauna, oamenii și animalele se înțeleg și nu au mai existat certuri sau dispute dinainte să se nască el.
Știe că nu a fost dintotdeuna așa, dar ușor-ușor, puțin câte puțin, locuitorii au învățat să trăiască în armonie și înțelegere.
El cunoaște poveștile străvechi, le-a auzit de la tatăl său și de la prietenii săi mai mari. De fapt, aici toți au câte o poveste de spus, iar el le-a învățat pe toate.
Acum va merge să le spună și copiilor din Azur.
I-a promis doamna învățătoare că îl va duce într-o zi și s-a ținut de cuvânt.
Ziua cea mare a sosit!

Dar ce se aude afară?
Cu siguranță sunt veverițele.
Oricât de devreme s-ar trezi nu are nicio șansă în fața lor.
Veverițele astea...câteodată se întreabă dacă ele chiar dorm!
Le deschide geamul și țup țup, în două secunde sunt în cameră!
-Gata, gata, suntem gata!
-Gata?
-Da, gata să mergem în Azur1 La școală! Nu pot să cred...ai uitat?
-Dar...voi nu mergeți cu mine!
-Ce? Dar...noi credeam că... Ne-am pregătit chiar și câte o poveste! Te rugăăăm!!!
-Îmi pare rău veverițelor! Știți că v-aș lua dacă ar fi după mine! Dar nu pot, copiii din Azur se vor speria, v-am explicat asta.
-Putem măcar să mergem cu tine. Promitem să nu scoatem niciun sunet!
-Promiteți?
-Arin...știi prea bine, noi nu mințim niciodată!
-Da, aveți dreptate! Stați în rucsacul meu și totul va fi bine!

-Am ajuns!

Ce lung a fost drumul! Și orașul, parcă devine din ce în ce mai mare!

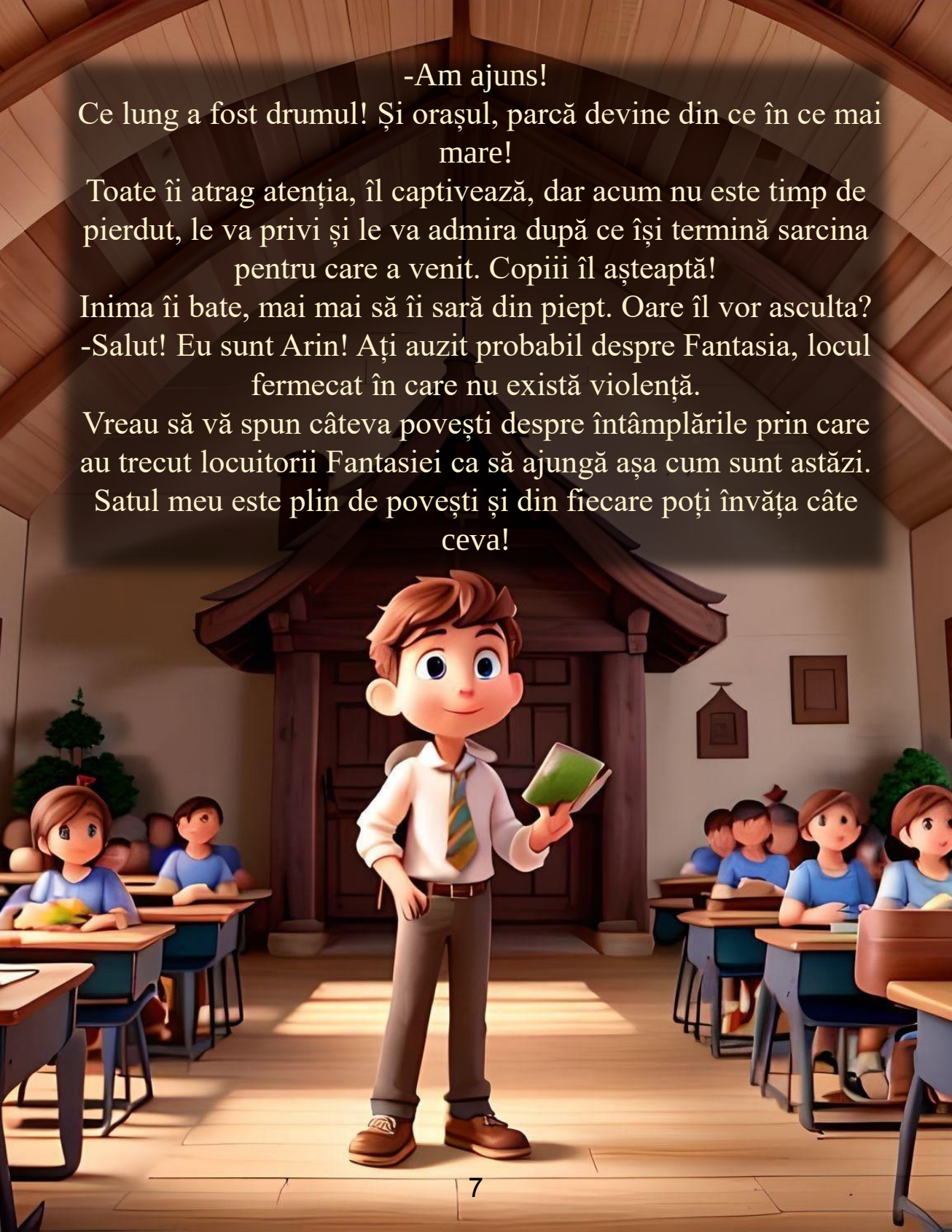
Toate îi atrag atenția, îl captivează, dar acum nu este timp de pierdut, le va privi și le va admira după ce își termină sarcina pentru care a venit. Copiii îl așteaptă!

Inima îi bate, mai mai să îi sară din piept. Oare îl vor asculta?

-Salut! Eu sunt Arin! Ați auzit probabil despre Fantasia, locul fermecat în care nu există violență.

Vreau să vă spun câteva povești despre întâmplările prin care au trecut locuitorii Fantasiei ca să ajungă așa cum sunt astăzi.

Satul meu este plin de povești și din fiecare poți învăța câte ceva!

Prima poveste a lui Arin

Dincolo de haine

Este 11 septembrie si astăzi începe școala. Afara burnițează ușor și este frig, dar asta nu îi împiedică pe copii să pornească la drum aliniați, discutând între ei despre provocările ce îi așteaptă. Unii sunt singuri, alții merg în grupuri, Iar cei mici sunt însoțiți de părinții lor, ducând în mână flori și chicotind veseli.

În camera ei, Aria se pregătește în liniște. Nu știe ce sentimente o încearcă, este confuză, se bucură că începe școala, deși îi este teamă de clasa a V-a, și se bucură să își revadă și colegii, deși niciodată nu s-au purtat frumos cu ea.

Anul trecut, când încă era în clasa a IV-a, la vechea ei școală, într-o dimineață de noiembrie, tatăl ei a intrat zâmbind în bucătărie

-Am găsit de muncă, le spuse el fericit.

Și fata, dar și mama s-au înveselit imediat. Trecuse patru luni de când tatăl nu mai lucra si lipsurile erau din ce în ce mai mari.

-Singura problemă este că trebuie să ne mutăm, vom coborî până în sudul țării. Trebuie să luăm o decizie acum, le declară el hotărât.

Si decizia a fost luată. În doar câteva zile lucrurile lor au fost mutate în mașină si au pornit la drum, iar după zece ore de mers cu mașina au ajuns în satul unde era fabrica la care tatăl său urma să lucreze.

Casa în care s-au instalat era sărăcăcioasă, dar curată și singura pe care si-o puteau permite. Fata a mers la școală a doua zi. Știa că hainele ei erau vechi, dar erau curate, încălțările nu erau de firmă, dar i se potriveau, iar caietele si restul rechizitelor erau îngrijite, pentru că avea mereu grijă de ele, știind că părinții ei nu își puteau permite să îi cumpere altele. A intrat în clasă încrezătoare si doamna învățătoare a prezentat-o colegilor. Le-a zâmbit fericită să îi cunoască și așteptând să își facă prieteni, dar când a fost poftită la locul ei nu putea să creadă ce aceștia își șopteau

-Uită-te ce haine are! Cât sunt de vechi!

-Si pantofii! Îi vezi? Ce urâți sunt!

-Sărăntoaca!

-Liniște! Nu vă mai purtați așa! le atrase atenția o voce fermă, ce venea de la o fată brunetă si micuță din a patra bancă.

Aria s-a așezat chiar în spatele ei, simțind parcă prietenia ce avea să se lege între ele.

-Bună! Eu sunt Bianca, se prezentă fata. Nu-i băga în seamă, așa se poartă cu toți cei noi. Pentru ei contează doar ce firmă porți, nu și cine ești. Doar atâta pot.

Aria i-a zâmbit timid, fără să știe că în pauză Bianca îi va povesti continuu de noi ei colegii.

Din păcate, zi după zi, au continuat să râdă de Aria, iar fata a simțit cât puteau fi de răutăcioși, dar sprijinul Biancăi și firea ei veselă au ajutat-o să îi fie mai ușor.

Nu le purta pică pentru comportamentul lor, dar nici nu îi îndrăgea. Își dorea mult să fie acceptată, iar faptul că ei îi judecau pe toți doar după aparențe era dezamăgitor.

Așa că, astăzi când începe un nou an școlar, speră că ceva să se fi schimbat. Merge spre școală hotărâtă si optimistă. În curtea școlii sunt aliniați toți colegii ei și lângă ei este așezată o doamnă înaltă, cu părul lung dat pe spate, bănuia că este doamna dirigintă. Le zâmbește copiilor și le vorbește calm. Aria li se alătură și imediat încep șușotelile. Doamna se întoarce curioasă să o cunoască, o salută cald și o strânge într-o îmbrățișare.

-Aria, mă bucur să te cunosc. Am aflat atâtea despre tine. Te felicit pentru rezultatele minunate la concursurile de anul trecut. Sunt sigură că și colegii tăi sunt foarte mândri de tine. S-a întors spre ei și a continuat Nu-i așa copii? S-au sunteți prea ocupați să analizați hainele colegei voastre?

Vorbele păreau aspre, dar pentru prima dată colegii ei au aplecat capul, părând rușinați de acțiunile lor.

Poate în noul an, Aria va reuși să se apropie de colegii ei. A mers la locul unde era Bianca și i-a cuprins mâna. Colega și prietena ei îi zâmbea cu speranță, făcând-o și pe ea să se simtă bine.

Autor: Nica Alessia, clasa a VI-a, Școala Gimnazială Tătărani,
Prof. Coordonator, Topolică Anda

A doua poveste a lui Arin

Povestea lui Rino

A fost odată ca niciodată, un pui de lup mic și pufos care trăia într-o pădure de la marginea unui sat. El se numea Rino, era tare jucăuș și drăgălaș.
Rino mergea la școala din pădure, împreună cu frații săi, dar se plângea în fiecare dimineață că nu vrea să rămână acolo pentru că domnul învățător nu îl lasă să facă ce vrea.

Lui Rino îi plăcea foarte mult să deseneze și se juca cu bucurie la construcții sau la joc de rol. Niciodată însă, nu strângea cuburile sau piesele de puzzle pe care le folosea. Domnul învățător îi spunea de fiecare dată de ce este important să respectăm regulile, dar Rino uita imediat.
Într-o zi, șeful animalelor, ursul Moș Martin chemă toate animalele din pădure ca să anunțe marele concurs: “Cea mai delicioasă pizza”. Le-a promis animalelor participante că vor primi drept premiu o excursie și câteva jocuri interesante pe calculator.

Rino era foarte bucuros că va pregăti o pizza și credea că a lui va fi cea mai delicioasă și va câștiga concursul. Învățase de la mama lui cum să facă pizza și era foarte nerăbdător să participe la concurs.

Ursul le-a spus animalelor regulile concursului:

- prima regulă: toate ingredientele pentru pizza trebuie împărțite în mod egal
- singurul cuptor din pădure va fi folosit pe rând de fiecare animăluț în parte.

Rino nu se arătă prea mulțumit că acest concurs avea reguli, pentru că el voia să fie primul la cuptor și să ia cât mai multe ingrediente. Când a auzit că toate animalele trebuie să facă și curat la sfârșitul concursului, Rino se hotărî să renunțe și să își cumpere cea mai delicioasă pizza de la pizzeria “La Grasu”.

Îi spuse îmbufnat ursului:

- Mie nu-mi convine că acest concurs are atâtea reguli!

Pentru câteva jocuri la calculator pierd eu atâta timp să strâng mizeria? Eu renunț la concursul acesta!

Ursul se uită uimit la Rino și îi spuse:

- Premiul mai conține și o excursie. Plus că nu e atât de greu să accepți aceste reguli. Îți va fi și ție mai ușor dacă le vei repeta.

- Nu mă interesează excursia ta. Eu mă duc să îmi cumpăr pizza de La Grasu'!

Porni agale prin pădure, când, dintr-o dată, simți o lovitură în creștetul capului. Se uită uimit către crengile copacului unde o veveriță ronțăia sprintenă nuci și alune iar cojile le arunca pe jos.

- Nu vezi că m-ai lovit? Întrebă Rino supărat. Mai faci și mizerie pe deasupra!!

- Ei și? Ce, n-am voie să mănânci? Or să strângă alții cojile, răspunse veverița. Doar nu vrei să cobor să adun cojile astea de pe jos?

- Păi cine ai vrea să le strângă dacă tu le-ai aruncat, spuse Rino.

- Nu mă interesează, răspunse veverița și se ascunse după o creangă.

- Ce obraznică, se gândi Rino și plecă mai departe, către pizzeria din vârful dealului.

Merse ce merse și după o bucată bună de drum se opri să-și odihnească lăbuțele pe marginea iazului. Îi era foame după atâta mers.

Lângă el, un mic iepuraș ronțăia de zor un morcov. Rino pofti la morcov și îi spuse iepurașului.

- Îmi dai și mie să gust din morcovul tău? Tare mi-e poftă!

- Nuuu! Du-te și caută-ți singur! Ăsta e doar al meu și nu vreau să îl împart cu nimeni, se răți iepurașul.

- Ce zgărcit! mormăi Rino.

Plecă mai departe, gândindu-se la ce făcuseră veverița și iepurașul. Mergea supărat nevoie mare către pizzerie. Ajuns acolo, din vitrină îi făcu cu ochiul o pizza pufoasă, cu mult sos. Se gândi că se va sătura din delicioasa pizza și nu mai avea răbdare să o cumpere.

În timp ce se scotocea de bani, își făcu loc în fața lui, vulpoiul cel șiret. Fără să îș aștepte rândul, acesta spuse grăbit:

- Dă-mi și mie pizza din vitrină, că mă grăbesc!

- Heeei, așteaptă-ți rândul!!! Nu mă vezi aici? În plus, și eu voiam pizza aceea, spuse Rino uimit.

- Ce să spun?? Râse vulpoiul! Te pomenești că tu ai fi stat la rând dacă erai în locul meu.

Rino își dădu seama atunci că nici el nu vrusese să își aștepte rândul la cuptorul din padure...nici să împarta ingredientele cu celelalte animăluțe participante.

Dezamăgit și flămând, Rino se întoarse la concursul, "Cea mai delicioasă pizza", acceptând regulile și spunându-i ursului:

- Îmi pare rău că m-am purtat așa. Mi-am dat seama că nu sunt atât de greu de respectat regulile tale. Mă mai primești înapoi la concurs?

Ursul îl iertă și îl primi înapoi.

Bucuros, se alătură celorlalte animăluțe și reuși să pregătească o pizza imensă pe care o împărți cu toată lumea.

După ce s-a terminat concursul, Rino a început să își strângă lucrurile la școală, ceea ce l-a bucurat foarte mult pe domnul învățător și pe mama lui.

Povestea este concepută pentru copii cu vârste între 5 și 7 ani. Aceasta se adresează copiilor dezordonați, care nu au învățat

Autori: elevii clasei pregătitoare, Școala Gimnazială Căprioru, coordonați de prof. pentru înv. primar, Mihăilă Ion

A treia poveste a lui Arin

Cântecul Rebecăi

Într-o dimineață senină, camera micuță a Rebecăi strălucea de lumina soarelui care pătrundea printre perdelele delicate. În mijlocul camerei, un scaun cu rotile era locul în care ea își petrecea multe dintre momentele zilei. Totuși, ochii ei albaștri străluceau ca două perle, emanând o lumină proprie și reflectând blândețea sufletului său.

Chitara ei, prețioasă, stătea așezată lângă pat, gata să fie luată în brațe pentru a aduce sunetele dulci ale unei melodii. Cântecul îi umplea sufletul și alunga orice urmă de tristețe. După orele de școală, se aventura în parc, răsfoind paginile nevăzute ale naturii. Fiecare frunză,

În timp ce lumina dimineții își făcea simțită prezența în camera micuță a copilei, tatăl ei a intrat în cameră, aducând cu el o atmosferă tensionată.

-Tată, ce s-a întâmplat? a întrebat fata, privindu-l cu ochii ei plini de întrebări.

Tatăl ei, cu o privire grea, i-a spus:

-Avem vești. O să ne mutăm.

S-a întors către el, surprinsă și înspăimântată în același timp.

-Dar de ce? Și ce se va întâmpla cu școala mea, cu prietenii mei?

Tatăl ei a oftat adânc și a răspuns:

-Trebuie să facem acest pas pentru a începe un nou capitol în viața noastră. Te vei muta la o altă școală și îți vei face noi prieteni. Este mai bine așa.

Lacrimile au început să-i curgă pe obrajii ei.

-Nu înțeleg de ce trebuie să plecăm. Îmi place aici. Îmi place școala și prietenii mei.

Tatăl ei, cu tristețe în ochi, i-a spus:

-Viața ne aduce schimbări. Uneori trebuie să ne adaptăm. Apucă-te și împachetează-ți lucrurile! În câteva zile vom pleca.

Cu inima grea, fata a început să își împacheteze lucrurile, dar a fost umbrită de lacrimi și de gândurile despre tot ce lasă în urmă.

În dimineața plecării, în casa familiei Rebecăi era un vârtej de activitate, cu toate hainele și lucrurile esențiale deja așezate cu grijă în bagaje. Fiecare membru al familiei își verificase lista de control și pregătise totul pentru drumul lor către un nou început.

Sunetul ceasului care bătea cu regularitate în fundal părea să marcheze fiecare secundă, intensificând senzația de grabă. Rebeca, tatăl ei și mama se asigurau că fiecare detaliu era în ordine, dar emoțiile lor erau palpabile. În sufletele lor, se simțea amestecul de nostalgie și speranță pentru ceea ce urma să vină.

-Tată, mamă, suntem gata? întrebă Rebeca, cu o privire de recunoaștere către părinții ei.

Cu zâmbete încurajatoare, ambii părinți confirmară, și familia părăsi casa care le fusese adăpost și sălaș de amintiri. În prag, vecinii și prietenii îi așteptau pentru a le spune rămas-bun, iar cuvintele lor încurajatoare și îmbrățișările calde alinară puțin partea dificilă a plecării.

Cu fiecare pas către mașină, copila simți un amestec de emoții în stomac. Privea în jur și își amintea de fiecare colțișor al casei, de fiecare cameră care adăpostise bucurii și tristeți. Motorul mașinii porni, iar familia se îndepărta de locul pe care îl numeau acasă. Priveau împreună prin geam, uitându-se la străzile familiare care dispăreau în urmă, cu inimile pline de dor și curiozitate pentru aventura ce urma să vină.

În timp ce mașina se îndepărta, Rebeca încă privea pe geam și își amintea cu dor de fiecare colț al parcului, școlii, orașului pe care le lăsau în urmă.

În lumina soarelui matinal, școala ei părea adormită, iar ferestrele clădirii păreau să-i spună „adio” cu timiditate. Rebeca își aminti de sala de clasă în care își petrecuse orele învățând și râzând alături de prieteni. Se gândi la coridoarele aglomerate, la glumele profesorilor, și la cum toate acestea făceau școala să fie un loc plin de viață.

Pe măsură ce mașina se apropia de parc, Rebeca simți un nod în gât. Își aduse aminte de aleile pietruite, de băncile pe care stătea adesea cu prietenii ei, de arborii sub care își ținea concerte personale cu chitara ei iubită. Parcul părea acum liniștit, dar, în amintirea ei, fiecare copac și fiecare floare aveau povestea lor.

-Ne mutăm spre noi aventuri. O să găsești locuri noi și oameni noi, îi spuse tatăl ei, dar ochii lui arătau și ei o urmă de tristețe.

Fata își șterse o lacrimă și privi înapoi, lăsând în urmă amintirile încărcate de emoții.

În curând, familia Rebecăi a ajuns în oraș, iar noul început începea să se contureze. În timp ce se mutau în casa lor nouă, Rebeca a început să simtă diferențele. Orașul avea străzi aglomerate și clădiri mari, iar școala, la prima vedere, părea promițătoare.

Școala era impunătoare, cu ferestre mari, dar accesibilitatea pentru copilă era o problemă. Băncile din sălile de clasă nu erau adaptate pentru scaunul ei cu rotile, iar în timpul pauzelor, accesul la curte și la facilități era dificil. A simțit priviri indiscrete și comentarii ascuțite chiar din prima zi.

Într-o zi obișnuită în sala de clasă, atmosfera era plină de anticipare în timp ce profesoara punea o întrebare. Rebeca, hotărâtă să participe, a ridicat mâna, cu speranța că își poate împărtăși cunoștințele. Cu toate acestea, momentul s-a transformat într-o experiență dureroasă.

Un coleg, cu o voce tare și lipsită de tact, a spus:

-Ei bine, cineva ar trebui să-i spună că răspunsurile sale nu ne ajută dacă nu le putem vedea pe tablă!

Râsul colegilor a umplut sala, iar privirile lipsite de compasiune s-au îndreptat către ea. În acele momente, inima ei s-a strâns de jenă și umilință, simțindu-se izolată în fața dificultăților de adaptare la noile condiții școlare.

Colegii din clasă păreau să nu înțeleagă dificultățile ei, iar unii dintre ei își exprimau disprețul în mod deschis. Comentariile răutăcioase și zâmbetele de batjocură au devenit o prezență constantă în viața ei de elevă, adăugând la povara deja grea a adaptării la noul mediu.

După o zi obișnuită la școală, Rebeca s-a simțit copleșită de atmosfera tensionată și de sâcâielile constante. Cu lacrimile încă umede pe obrajii săi, a hotărât să caute refugiu într-un loc special pe care-l descoperise în pădurea din apropiere.

Aceasta se deschidea în fața ei, iar razele de soare filtrau prin coroanele arborilor, creând jocuri de lumini și umbre pe covorul moale de frunze. Auzul melodiilor păsărilor și murmurul ușor al vântului i-au oferit o senzație de liniște și alinare. Găsise un spațiu acolo, în mijlocul naturii, unde să se retragă de la agitația lumii exterioare.

Cu grijă, a început să construiască "orașelul" ei. Fiecare element avea un scop, iar fiecare floare era aleasă cu grijă pentru a completa peisajul. În acest mic sanctuar, Rebeca a găsit un refugiu în care să se simtă în siguranță.

Zi după zi, după orele de școală pline de provocări, copila se întorcea în pădurea ei specială. Animale sălbatice, simțind energia sa liniștitoare, începeau să apară în jurul ei. Păsările se așezau pe crengi, iar veverițele curioase o priveau de la distanță. În acest loc fermecat, fata își aducea chitara și începea să cânte.

Fiecare notă muzicală aducea cu ea o alinare pentru sufletul ei rănit. Melodiile ei spărgeau liniștea pădurii, iar natura însăși părea să asculte cu admirație. Rebeca nu mai simțea judecățile și privirile critice ale colegilor de școală. În acest oraș al ei făcut din ramuri și flori, era liberă să fie ea însăși.

Așa a continuat timp de o perioadă îndelungată. Fiecare după-amiază, Rebeca se retrăgea în lumea ei secretă, unde sunetul chitarei sale împletea o poveste plină de emoție. Împreună cu natura și animalele, a creat un colț de paradis care să-i ofere o pauză binemeritată de la provocările vieții.

Câțiva dintre colegii ei au avertizat-o în mod amenințător că nu are voie să spună nimic părinților sau altor adulți despre ceea ce se întâmpla. Amenințările lor o făceau să tremure de frică și o făceau să se simtă izolată și singură în fața unor provocări atât de mari pentru un suflet atât de mic și tânăr.

Secretul ei a fost, însă, descoperit de un grup de copii curioși. Într-o zi, când era în mijlocul "orașelului" său, au apărut, iar tensiunea a crescut rapid. Unul dintre băieți a izbit chitara ei prețioasă de pământ și a strigat:

-Ce crezi că faci aici? Întoarce-te în sătucul tău sărăntoc de unde ai apărut, nu ai loc în școala noastră!

Alți copii au râs și au început să o amenințe. Dialogul era plin de ironie și răutate:

-Crezi că poți să faci ceva util cu această chitară? Arunc-o și poate cineva o să-ți dea una nouă, mai potrivită pentru cineva ca tine! a spus băiatul

-Lăsați-mă în pace! Nu vă pasă de ceea ce fac eu aici, izbucni Rebeca, încercând să se apere.

-Haideți să vedem dacă poți să te ridici din acel scaun și să ne arăți ce poți să faci! zise o fată, cu răutate.

În mijlocul acestei scene tensionate, chitara ei s-a rupt și ea a fost împinsă jos din scaun. Cu toate acestea, în loc să se lase doborâtă, Rebeca a simțit o furie și hotărâre interioară. A luat chitara ruptă și, cu mâinile tremurânde, a promis să o repare.

Copiii care au făcut asta s-au îndepărtat cu râsete malefice, lăsând-o pe Rebeca într-o stare de șoc și durere. Hainele ei erau rupte, iar privirea ei reflecta o combinație de furie și mâhnire.

Cu toate că avea inima sfâșiată, Rebeca a plecat spre casă. În drum, lacrimile îi curgeau greu pe obrajii palizi. Ajunsă acasă, părinții ei au observat imediat aspectul abătut al fiicei lor.

-Rebeca, ce s-a întâmplat? A întrebat-o mama ei îngrijorată. De ce ești acoperită de praf și de ce hainele tale sunt rupte?

Rebeca a evitat privirea și a păstrat tăcerea.

-Vorbește-ne. Ce s-a întâmplat? se panică tatăl ei.

Rebeca a început să plângă și, în cele din urmă, a povestit părinților întregul incident din pădure, cu lacrimi amare și cuvinte tremurătoare.

- Nu pot să cred că cineva ar putea să facă așa ceva! Trebuie să vorbim cu profesorii și cu părinții acestor copii. a zis mama ei cu indignare.

Copila a ezitat la început, însă în cele din urmă și-a adunat curajul să accepte ajutorul părinților.

- Rebeca, ești curajoasă că ne-ai spus. Suntem aici pentru tine, și vom lua măsuri împreună. spuse tatăl ei cu compasiune.

Cu sprijinul și încurajările lor, a simțit că nu mai este singură în fața adversităților. Familia ei a hotărât să abordeze problema împreună și să se asigure că ea nu mai va trece prin astfel de momente nedrepte.

Odată cu trecerea timpului și sprijinită de dragostea și înțelegerea părinților săi, Rebeca a reușit să depășească încercările dificile. Într-o zi, în mijlocul ”orașului” mic pe care-l construise în pădure, Rebeca a organizat un mic concert, unde muzica ei a răsunat peste dealuri și a atins sufletele tuturor celor prezenți.

Cu fiecare notă cântată, cu fiecare zâmbet adunat, copila a arătat că forța interioară și rezistența pot transforma răul în frumusețe. ”Orașul” ei secret a devenit un loc de bucurie și inspirație pentru mulți. Copiii care o hărțuiau au început să înțeleagă puterea diferențelor și să își schimbe atitudinea.

Autor:Vintilă Monica, clasa a VII-a A, Școala Gimnazială Nr. 2 Picior de Munte, Coordonator prof. Vintilă Alina

A patra poveste a lui Arin

O lume dispărută

A fost odată ca niciodată un tărâm magic numit Luminația, unde trăiau diverse creaturi fantastice. În acest loc minunat, exista o comunitate de animale vorbitoare, care conviețuiau în armonie, respect reciproc şi într-un total echilibru. Bruno era un pui de ursuleț curios și dornic să învețe despre lumea din jurul lui.
Într-o zi, el a decis să plece dimineața, şi-a sărutat părinții, a luat o traistă cu provizii şi a plecat într-o aventură în căutarea unui obiect mistic numit „Cheia Înțelepciunii”. Se spunea că această cheie putea deschide uși către cunoaștere și înțelegere.

Pe parcursul călătoriei sale, Bruno s-a întâlnit cu un dragon foarte bătrân și o bufniță înțeleaptă.
- Bună, copile, ce te aduce prin acest loc pustiu? întrebă dragonul iubitor.
-Păi....,domnule dragon, eu caut „Cheia înțelepciunii”, am auzit că este foarte valoroasă și doresc să o găsesc.
- Hmm....am să îți arăt „Cheia înțelepciunii”, copile, dar ești dispus să fii răbdător și să asculți ceea ce te povățuiesc? spuse bufnița.
-Da, sunt dispus de orice, ca să dețin acestă cheie mistică.
-Urmează-ne, copile!
Aceștia au plecat, iar pe drum au întâlnit un grup de animale care se comportau foarte urât unele cu altele.

Dragonul înțelep îl învață pe Bruno cum să vorbească şi să acţioneze pentru a readuce armonia în rândul grupului, deoarece creaturile își adresau cuvinte urâte, se loveau, se judecau.....Ursulețul era tare îndurerat de ce a văzut, într-un suflet a alergat către ei şi i-a întrebat de ce se ceartă, iar animalele au mărturisit că nu știu cum să se comporte altfel. Alături de dragon, și bufnița i-a arătat grupului ce înseamnă respectul şi, explicând faptul că, uneori, cuvintele dor, le-a îndemnat să-şi vorbească frumos şi să se ajute. Animalele, văzând acest comportament nemaicunoscut pînă atunci, le-au luat exemplul, și totul a devenit, ca prin farmec, armonie.

După acestă întâmplare, au plecat din nou la drum, și au ajuns într-un loc sacru, ferit de tot ce este rău, într-o perfectă pace. Dragonul i-a povestit despre importanța empatiei și a înțelegerii față de ceilalți, iar Bruno a învățat că trebuie să fie respectuos și să-i asculte cu atenție pe cei din jurul lui, a înțeles că fiecare creatură are propriile nevoi și că este important să fim atenți la acestea.

Bufnița i-a vorbit despre importanța comunicării și a exprimării sentimentelor. Ea i-a spus lui Bruno că este bine să împărtășească gândurile și emoțiile sale cu ceilalți, dar să o facă într-un mod respectuos și calm.

Aceasta îi dădu şi o carte religioasă pentru copii:

- Aici este „Cheia înțelepciunii”. Creatorul nostru a scris acestă carte numită „Biblie”, în care ne învaţă cum să ne comportăm adecvat și cum să nu-i rănim pe ceilalţi. Asta, dacă dorești să ai o viață fericită și în armonie, dar să ai și fericire.

Ursulețul era foarte fericit că a obținut „Cheia înțelepciunii”, urmând ca toată viața lui să trăiască învățându-i pe ceilalți ce înseamnă bunătatea.

Autor: Măcelaru Andrada, clasa a XI-a A, Liceul Tehnologic Voineşti
Prof. Coordonator, Arsene Carmen

A cincea poveste a lui Arin

Cea mai bună decizie

Mama sa veni acasă. Găsi scrisoarea pe masă. Începu a citi. La fiecare cuvânt citit se temea din ce în ce mai mult pentru viaţa fiicei sale . „Oare unde este ? De ce nu mi-am dat seama ? Sunt cea mai rea mamă din lume " îşi spunea ea . Dar nu avea timp de pierdut. Fiica ei putea fi în pericol. Sună la poliţie, dar nu se aştepta la un prea mare ajutor din partea lor, aşa că porni ea însăşi în căutarea copilei.
Merse la cel mai apropiat lac , unde obişnuia Ina să se joace. Instinctul de mamă nu o înşela. Fetiţa era într-adevăr acolo. Stătea şi părea că se gândea.

- Ina! strigă doamna Popescu.
- Mamă ?
- Doamne! Dacă ai şti câte griji mi-am făcut! Iartă-mă, iubita mea ! Tu eşti totul pentru mine !
- Nu e vina ta, mamă! Tu nu ai greşit cu nimic ! Trebuie să mă laşi să...
- Nu! Tu eşti fiica mea şi nimic nu mai este important!
- Dar...
- Nu ! Haide acasă, frumoasa mea !
- Haide, mami !

Şi au revenit acasă. Mama a vrut să meargă la şcoală, dar Ina nu a lăsat-o. Pentru că a rugat-o foarte mult, mama ei a acceptat.

O nouă săptămână, un nou început. Copila a păşit temătoare în clasa sa. Se gândea la ce va face cu agresoarele sale. „Dacă vor începe iarăşi? Ce mă fac? Oare există vreo soluţie pentru a le putea opri?" erau întrebările ce o măcinau. A trecut timpul ca şi gândul, iar prima oră a început. Pentru draga noastră copilă, tot ce îşi dorea era să aibă note bune. Atât. Numai că, pe Carina, asta o supăra cel mai tare.

-Psst..., Ina ... şopti sora agresoarei .
- Da!
- M-a pus sora mea să-ţi dau asta... Să o citeşti înainte de prima oră.
- Mulţumesc! grăi cu o frică nemărginită în glas.

„Bună, Ina ! M-am gândit că ţi-a fost dor de mine... dar... mă rog! Dacă va trebui să fiţi ascultaţi la orice oră, tu NU trebuie să te ridici , dar trebuie să-i şopteşti surorii mele! Dacă nu , ştii ce se va întâmpla ! Te pup :)! HA-HA-HA!

- Te rog să-i spui surorii tale că nu mai îmi e frică de ea! Eu nu-ţi voi şopti! Vrei note bune, învaţă pentru ele!

- Despre ce vorbeşti?

- Nu te mai preface că nu ştii! Dacă nu se potolesc, voi merge la doamna director. PUNCT!

Orele s-au terminat. Copiii se pregăteau de plecare. Ina nu mai era aşteptată la colţul şcolii. A ajuns acasă. Mama o aştepta cu nişte clătite gata umplute cu ciocolată. În sfârşit credea că poate sta liniştită.

Marţi. Marţi era prima dată în care credea că totul poate fi bine. Dar acesta nu era decât un vis, şi ca orice vis, ajunge repede la sfârşit. A ajuns. Carina, de data aceasta, singură, o aştepta.

- Ce faci, javră? Te-ai dus la sor'mea să mă pârăşti?

Nu a mai apucat să răspundă. Pumnul agresoarei i-a acoperit faţa. Nu mai vedea. Când a ajuns acasă, i-a povestit totul mamei, dar a rugat-o să nu vorbească cu niciun cadru didactic, iar mama ... a ascultat-o.

Procesul s-a repetat. Ina suferea din ce în ce mai mult, dar a ales să nu-i spună mamei sale.

Se temea că va pârî grupul agresoarelor. De ce? Nimeni nu ştie! Probabil, se temea că-i vor face mai mult rău .

Nu a vrut să meargă nici la psiholog. Lucrurile evoluau din ce în ce mai prost, până într-o zi.

Era vineri. Ina era aşteptată pentru a-şi lua bătaie, ca de obiecei. Din fericire pentru ea, şi din nefericire pentru grupul fetelor rele, trecea pe acolo doamna director.

- Ia spune! Mai vrei? Ia de aici, proasto!
- Ce se întâmplă aici? Lăsaţi-o în pace !
- Ne iertaţi! Aţi înţeles greşit...
- În biroul meu, ACUM!
- Dar..
- Acum!

Au mers în biroul doamnei. Ina nu a vrut să spună nimic. A spus că era doar o joacă.

Datorită ei, cele două au rămas nepedepsite. Pentru ele, totul s-a terminat cu bine. După cele petrecute, s-a întors, ca de obicei, acasă. Era foarte supărată.

- Ce ai, Ina ? Ina...
- Dar lasă-mă o dată în pace, potoleşte-te, că n-am nimic!
- Iartă-mă , n-amm vrut să...
- Nu, tu iartă-mă! N-am vrut să-ţi vorbesc aşa, doar că sunt foarte supărată. Vorbim mai încolo, ok?
- Cum vrei tu, iubita mea! Cum vrei tu...

Veni seara. Fetiţa nu ieşi din cameră.

- Mamă, nu ştiu ce să mai fac cu Ina! E din ce în ce mai schimbată, şi mai schimbată, şi mai schimbată...
- Draga mea, cred că ar trebui să-i spui despre problemele tale medicale...
- Nu vreau să o fac să sufere ...
- Dar va suferi mai rău, şi stii şi tu asta ...
- Te rog, nu începe...
- Cum doreşti...

- Oricum, am o mare rugăminte la tine...După ce nu voi mai fi, mut-o la o altă şcoală!

- De ce? întrebă femeia cu uimire.

- Ea are de acum certuri cu nişte copii, atunci vor râde de ea sub pretextul că este orfană

- Da, sigur ! Totuşi, încearcă să petreci mai mult timp cu ea...

- Da, dacă şi ea vrea...

În timp ce timpul mamei ei se scurge, fata nu se gândeşte decât la cum să le oprească pe acele fete.

Nu mai dormea. Avea coşmaruri. Tremura de frică.

Sângele îi îngheţa în vene când se gândea la ele. Avea greţuri. Dar cum nu suferea ?

Se duse în camera mamei ei.

- Mami, nu pot dormi.

- Stai aici cu mine, pinţesa mea!

Şi a rămas în camera acesteia. A luat-o somnul instantaneu.

Veni dimineaţa, şi a mers la şcoală.

- Ce faci gândacule urât?

Ea nu răspunse. Tăcu. Plecă şi le lăsă. Adoptă tactica „ IGNOR''.

Autor: Bucur Roberta, clasa a V-a B, Liceul Tehnologic Voineşti

Prof. Coordonator, Arsene Carmen

A sasea poveste a lui Arin

Povestea lui Gigel

Gigel se schimbase mult în ultima vreme …. profitând de neatenția părinților, urmarea tot felul de videoclipuri pe smartphone-ul de ultimă generație pe care îl primise cadou de ziua lui.

Ajunsese să creadă că totul i se cuvine, ba chiar mai mult, dădea vina pe cei din jur pentru eșecurile sale.

Chiar și la școală se comporta ciudat. Toți colegii de clasă se antrenaseră din greu pentru campionatul de fotbal, dar Gigel era foarte încrezător în talentul lui. În ciuda rugăminților insistente ale colegilor, el nici măcar nu mai participase la antrenamente.

Dar, iată că ziua cea mare a sosit destul de repede. Toți membri echipei își făceau încălzirea, copleșiți de emoțiile jocului. Întreg orașul avea sa fie prezent la aceasta competiție. În plus, câștigătorii aveau sa primească o excursie la Disneyland…cine nu și-ar fi dorit așa ceva ?

- Sper să câștigam și anul acesta, spuse Ianis, cel mai bun prieten al lui Gigel, am atâtea emoții…
- Desigur că vom câștiga, maimuțoii nu au nici o șansă, răspunse Gigel batjocoritor.
- Dar, Gigel, nu te-ai mai antrenat de atâta timp….
- Niciun „dar“….. tu te îndoiești de mine ?
- Nu asta am vrut să spun… răspunse Ianis trist.

În câteva minute, toți copiii au intrat pe teren. Jocul a început în forță. Gigel își dădea seama că adversarii au progresat mult de la ultima întâlnire. Se mișcau atât de rapid încât nici nu avea timp să se dezmeticească. Într-un final mingea ajunse la el. Avea o poziție excelentă pentru lovitura care urma să hotărască soarta jocului. Avea să fie egalitate sau victoria adversarilor? Își luă avânt, lovi mingea cu putere și…..pe lângă poartă….adversarii câștigaseră.

În vestiar, prietenii îi reproșară lui Gigel: să plătească….

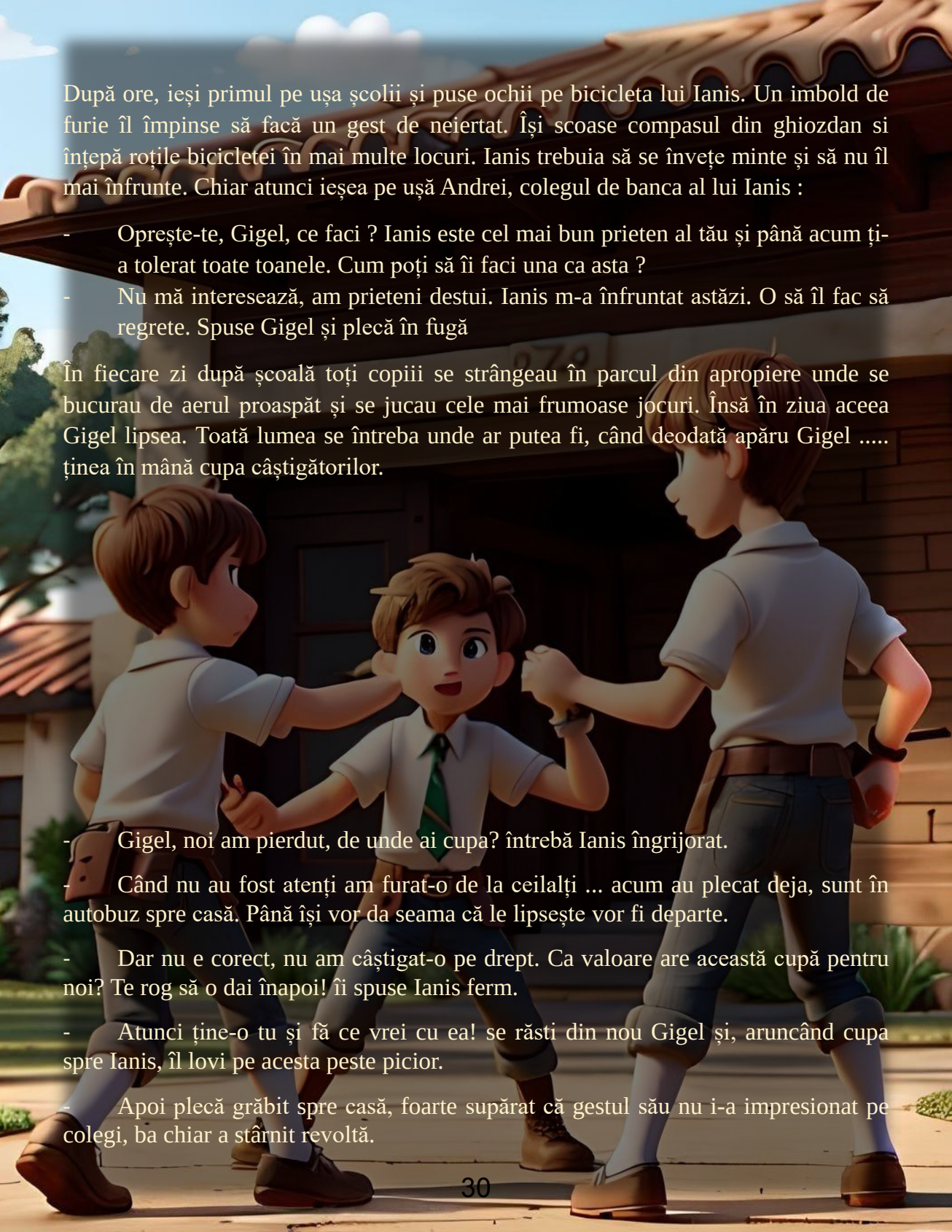
- Ai jucat foarte slab, nu ai fost atent la minge, aveam șanse mari să câștigăm daca nu făceai atâtea greșeli. De azi înainte ar trebui să nu mai lipsești de la antrenamente.
- Nu e adevărat, e vina voastră ca am pierdut! se răsti Gigel
- Dar ultima lovitură…. Încercă sa spună Ianis
- Ultima lovitura nu ar fi reușit niciunuia dintre voi, îl întrerupse Gigel mânios.

Știa în sinea lui ca e o minciună, dar sentimentele de furie și neputință îl copleșeau. Voia sa se răzbune pe cineva pentru eșecul lui. Cineva trebuia

După ore, ieși primul pe ușa școlii și puse ochii pe bicicleta lui Ianis. Un imbold de furie îl împinse să facă un gest de neiertat. Își scoase compasul din ghiozdan si înțepă roțile bicicletei în mai multe locuri. Ianis trebuia să se învețe minte și să nu îl mai înfrunte. Chiar atunci ieșea pe ușă Andrei, colegul de banca al lui Ianis :

- Oprește-te, Gigel, ce faci ? Ianis este cel mai bun prieten al tău și până acum ți-a tolerat toate toanele. Cum poți să îi faci una ca asta ?
- Nu mă interesează, am prieteni destui. Ianis m-a înfruntat astăzi. O să îl fac să regrete. Spuse Gigel și plecă în fugă

În fiecare zi după școală toți copiii se strângeau în parcul din apropiere unde se bucurau de aerul proaspăt și se jucau cele mai frumoase jocuri. Însă în ziua aceea Gigel lipsea. Toată lumea se întreba unde ar putea fi, când deodată apăru Gigel ..... ținea în mână cupa câștigătorilor.

- Gigel, noi am pierdut, de unde ai cupa? întrebă Ianis îngrijorat.

- Când nu au fost atenți am furat-o de la ceilalți ... acum au plecat deja, sunt în autobuz spre casă. Până își vor da seama că le lipsește vor fi departe.

- Dar nu e corect, nu am câștigat-o pe drept. Ca valoare are această cupă pentru noi? Te rog să o dai înapoi! îi spuse Ianis ferm.

- Atunci ține-o tu și fă ce vrei cu ea! se răsti din nou Gigel și, aruncând cupa spre Ianis, îl lovi pe acesta peste picior.

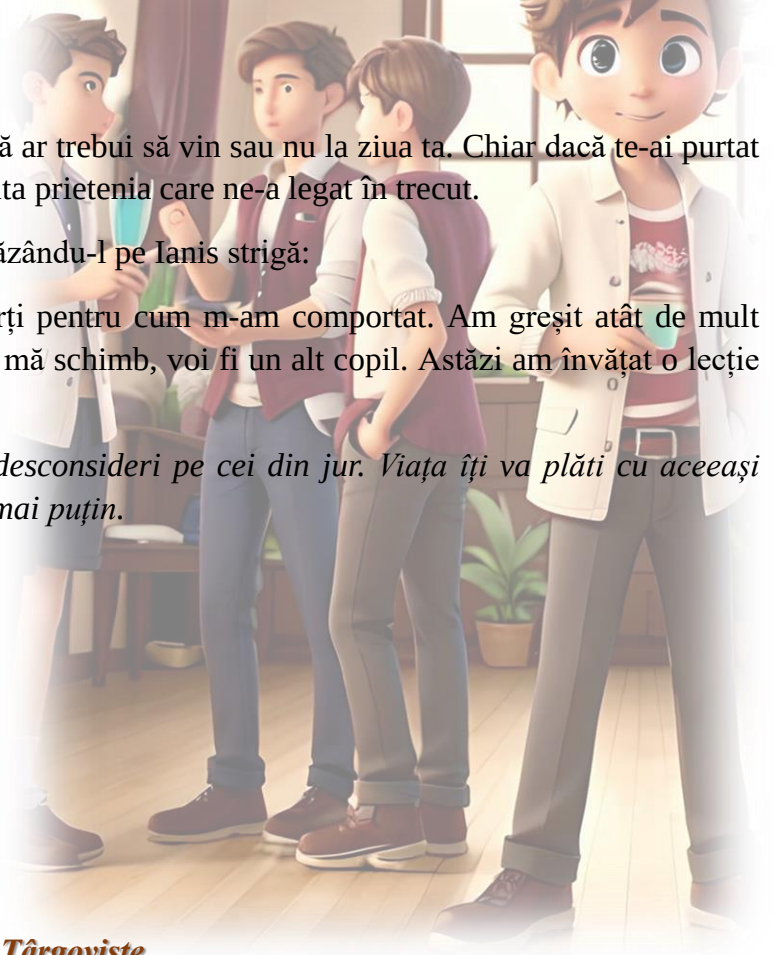
- Apoi plecă grăbit spre casă, foarte supărat că gestul său nu i-a impresionat pe colegi, ba chiar a stârnit revoltă.

A doua zi la școală, Gigel împărți invitațiile la petrecerea pentru ziua lui. Planificase totul cu multă grijă, la un spațiu de joacă din apropiere. Organizase chiar și un tir cu arcul care îi va da pe spate pe colegi. Nu era sigur dacă Ianis va veni după tot ce îi făcuse, dar era destul dacă veneau ceilalți colegi.

Veni și ziua petrecerii. Gigel ajunse primul la spațiul de joacă și se apucă să aranjeze totul: sticluțele de suc, gustările pentru prieteni și micile decorațiuni pe care le cumpărase cu mult timp înainte. Timpul trecea foarte repede. Era ora la care trebuiau să apară invitații, însă.... nu venea nimeni. Gigel începu să se îngrijoreze. Își spuse în gând:

- E deja ora 15.30. Trebuiau să vină la 15. Oare ce s-a întâmplat?

Gigel se așeză trist pe un scaun. Era cea mai urâtă zi din viața lui. Mii de gânduri îl copleșeau. Își dădu seama că le greșise tuturor colegilor și că va fi singur de ziua lui. O meritase din plin!

Deodată auzi un glas:

- M-am gândit mult dacă ar trebui să vin sau nu la ziua ta. Chiar dacă te-ai purtat urât cu mine, nu pot uita prietenia care ne-a legat în trecut.

Gigel își ridică privirea și văzându-l pe Ianis strigă:

- Ianis, te rog să mă ierți pentru cum m-am comportat. Am greșit atât de mult față de tine. Promit să mă schimb, voi fi un alt copil. Astăzi am învățat o lecție foarte importantă:

Nu trebuie niciodată să îi desconsideri pe cei din jur. Viața îți va plăti cu aceeași monedă când te aștepți cel mai puțin.

Autor: Antofie Filip,
Clasa pregătitoare,
Școala Gimnazială Coresi, Târgoviște

A saptea poveste a lui Arin

Povestea furnicuței Maria

A fost odată o furnicuţă care nu voia să muncească. Furnicuţa Maria prefera să stea toată ziua lungită, să se joace sau să alerge. În toate momentele zilei, toate scuzele erau bune pentru a nu munci. Din această cauză, ea se juca mai mult singură, deoarece colegele sale erau ocupate să muncească.

Într-o zi, în timp ce Maria era plecată în pădure să se joace, o zână veni la furnicar. Ea explică tuturor furnicilor că lansează un concurs pentru desemnarea celei mai bune furnici din lume. Fiecare furnică va putea acumula puncte dacă munceşte atunci când trebuie, se joacă în cel mai potrivit moment şi, bineînţeles, are o mulțime de prieteni. Astfel, micuțele furnici se puseră pe treabă pentru că fiecare vroia să câştige.

Când Maria se întoarse acasă, văzu că nimeni nu o băga în seamă. Toate funicile cântau, zâmbeau și transportau provizii.

Maria se simţi puţin dată la o parte. Până să se culce, reuşi totuşi să afle care era pricina acestei schimbări şi de ce toată lumea era atât de grăbită. Atunci, Maria îşi zise că trebuie să câştige concursul, că este capabilă să fie prima. Dis de dimineaţă, furnicuţa noastră se alătură suratelor sale. Lăbuţele sale erau foarte obosite pentru că Maria, nu era obişnuită cu munca, dar ea nu se descuraja deoarece voia să câştige concursul şi să devină cea mai bună furnică din lume. Ea se juca acum împreună cu celelalte furnicuţe şi acest lucru era deosebit de plăcut.

La sfârşitul concursului a constatat că avea o mulţime de prieteni. În aşteptarea rezultatului concursului, toate furnicuţele erau anxioase. Zâna a anunţat în sfârşit marea câştigătoare:

„Pentru că a făcut multe eforturi şi ameliorat rezultatele, o declar pe furnicuţa Maria, câştigătoarea concursului”.

Toată lumea a aplaudat, iar Maria era foarte mândră de ea. Zâna i-a dat şi o diplomă, precum şi următoarele sfaturi: „ Rămâi întotdeauna o furnicuţă muncitoare şi conştiincioasă. Când îţi vei simţi lăbuţele obosite sau când curajul te va părăsi, respiră adânc de trei ori şi vei vedea cum o lumină albastră te va înconjura şi-ţi va da forţă şi curajul de a continua.

Autor: Numan Armina, clasa a IV-a,
Școala Gimnazială Matei Basarab, Târgoviște
Coordonator, prof. înv. :Primar Neacșu Cătălina

A opta poveste a lui Arin

Suflet de copil

Cândva, la o școală parcă scăldată în fericire, la marginea unui mic orășel, locuia Darius, un băiat blond, scund, cu ochii albaștrii, pistrui și puțin plinuț care, din păcate, zilnic era hărțuit de colegii lui mai mari.

Motivul era banal. Băiatul făcuse o obsesie pentru dinozauri. Era foarte pasionat de zecile de specii pe care le studia minuțios în timpul său liber, de istoria și dispariția acestora. Din aceasta cauză, Darius era des batjocorit de baieții mai mari. La cei 13 ani ai lui, aceasta era o pasiune de copii mici, cum ar spune Tudor, Fernando și Orlando.

Într-o zi, pe strada care ducea către clădirea școlii, în micuțul parc de lângă școală cu cele două tobogane, cinci leagane si o grămadă de băncuțe comode, alături de soarele puternic și de păsările curioase, băiatul se juca cu dinozaurul său preferat, un brontozaur verde, cu gâtul lung și picioare puternice. Visa epoca în care mersul lor ar fi zguduit pământul...cât de frumoși și maiestuoși erau.

Curând însă, fericirea baiatului a fost spulberată de apariția colegilor care nu-i dădeau pace.

- Ce faci aici, reptilozaurule? spune râzând Fernando!

Darius simțea cum pământul îi fuge de sub picioare. Speriat, încercă să-l ignore, dar știa că probabil, nu va fi posibil.

- Ce faci aici, reptiliozaurule, te-am întrebat? spuse îmbufnat Fernando.

- Lasă-ma în pace! reuși să șoptească, întristat, Darius.

Cu un râs răutăcios, băieții s-au întors cu spatele pentru a pune la cal un plan de răzbunare. Au plecat către magazin iar Darius a rămas în suspans. Bănuia că îi mai pregăteau ceva.

Cand s-au întors, aveau o praștie în mână, cumpărată din magazinul de lângă parc. Au smuls jucăria din mâinile copilului și au început să paseze dinozaurul de la unu la altul, de parcă ar fi fost pe terenul de fotbal, până a ajuns la Tudor.

Folosindu-se de praștie, acesta a aruncat jucaria în copac.

Zilele treceau, iar Darius avea parte de cuvinte rele și urate din partea colegilor săi. Noapte de noapte se frământa din cauza lor și nu putea dormi liniștit. Doar propriile lacrimi ascunse în pernă îl alinau în momentele grele.

Într-o zi care părea să fie ca oricare alta s-a întâmplat ceva. În școală a sosit o elevă nouă, Maria. Avea părul roșcat, cu reflexe blonde. Era mică de înălțime, avea pistrui și ochii verzi, semăna cu el. Era nouă și dorea să se integreze, să se împrietenească cu fetele din clasa ei, dar acestea o refuzau constant, într-un mod foarte urât.

În momentul său de supărare, stătea pierdută în gândurile sale când apăru grupa de băieți răi.

- Ce faci, ciudato? Simții cum obrajii îi luară foc la auzul cuvintelor.
- Bine! răspunse încercând să rămână calmă.

Trupa de hărțuitori nu se mulțumea însă atât de ușor. Băieții începură să o șicaneze și să-i găsească tot felul de porecle…

Darius a urmărit cât a urmărit jocul lor până când nu a mai putut să suporte comportamentul lor și a sărit în ajutorul Mariei. Darius, băiatul cel timid care niciodată nu protesta și nu lua atitudine, găsi dintr-o dată puterea să o facă. Nu mai era vorba doar despre el.

Acum Maria era cea atacată, Maria pe care o plăcea atât de mult. Între fată și grupul de hărțuitori, Darius era eroul. Dintr-o dată se simțea invincibil.

- Las-o în pace. Dispari de aici, strigă către Fernando!

- Ăsta știe să și țipe, ia te uită! Ha, ha, ha!

Arțăgoși și răuvoitori, cei trei băieți începură să îl împingă și să îl tragă în toate direcțiile.

Darius se smuci, încercând să scape din cercul lor. Piciorul i se prinse între două scaune și, în câteva clipe, se trezi întins pe jos cu sângele curgându-i dintr-o rană urâtă la cap. Tudor, Orlando și Fernando înremeniră. Se vedeau deja în biroul doamnei directoare, pedepsiți pentru veșnicie.

Dar nu a fost așa...Darius a spus în fața profesorilor că, din greșeală s-a împiedicat și a căzut. Maria, impresionată de curajul lui i-a devenit bună prietenă.

Din acea zi, totul s-a schimbat. Parcă și fericirea celor doi copii a crescut mai mult.

Acum nu se mai simțeau inconfortabil în propria lor școală și ușor, ușor, Fernando, Orlando și Tudor și-au schimbat comportamentul și atitudinea față de ei.

Autori: Eana Patricia, Dinu Raluca, Preda Beatrice, Boboc Daria, clasa a VI-a, Școala Gimnazială Nr. 2 Picior de Munte Boboci

Prof. Coordonator, Rizescu Oana

A noua poveste a lui Arin

Ursul Mihai

Într-o pădure, trăia un ursuleț vesel numit Mihai. El își petrecea zilele alergând prin pădure și făcându-și noi prieteni. Totuși era o vulpe pe nume Vivi care îl tot pândea și îl făcea să se simtă trist. Mihai a cerut ajutorul înțeleptei Căprioare. Ea i-a spus:

- Prietene Mihai, să adunăm toți prietenii tăi și să construim împreună o casă a prieteniei.

Căprioara și Mihai au strâns animalele din jur, iar toți au început să construiască o casă din prietenie. Fiecare animal a adus ceva special: păsările cu cântecele lor, iepurașii cu jocuri amuzante, iar broasca țestoasă cu înțelepciunea ei.

Când casa a fost gata, Vivi a văzut bucuria și armonia dinăuntru. Ea s-a alăturat și a învățat că prietenia aduce fericire. Împreună, toate animalele au trăit fericite și au învățat că fiecare aduce ceva special în lumea lor mică.

Autor: Ilie Nicolae Iulian,
clasa a VII-a
Liceul Tehnologic Voinești
Prof. Coordonator,
Comănescu Gabriela

A zecea poveste a lui Arin

Fraţii

Cu ani în urmă la marginea unui sat, într-o căsuță mică trăiau doi frați. Unul era bun la suflet, pe când celălalt era foarte rău și egoist. Când erau mici, fratele cel rău îl bătea pe cel bun, iar fratele cel bun îl ierta de fiecare dată. Părinții mereu îl certau, dar el nu asculta niciodată. Indiferent ce îi făcea, fratele bun trecea cu vederea, deoarece își iubea nespus fratele.

Când au crescut mai mari părinții îi trimitea la treabă. Fratele cel bun își termina treburile și văzând că fratele său nu ducea la bun sfârșit sarcina, muncea în locul lui, dorind nespus de mult să-și mulțumească părinții.

Când părinții au aflat de acest lucru au fost foarte dezamăgiți și au vrut să-l pedepsească pe băiatul cel rău. Fratele cel bun a încercat să îi convingă pe părinți să îl ierte. Părinții fiind încântați de bunătatea băiatului cel bun au hotărât să îl ierte pe băiatul cel rău.

Gestul părinților l-a impresionat pe fratele cel rău și acesta a hotărât să-și schimbe atitudinea față de fratele său, a încetat să-l mai bată, a început să vorbească frumos cu el. După câteva zile și-a cerut și iertare de la acesta. Cum fratele cel bun era un băiat milos și iubitor, s-a bucurat nespus pentru fratele lui că a început să devină un om mai bun.

Ziua următoare au mers împreună la munca câmpului, împăcați și fericiți că pot să-și ajute părinții la treburile gospodărești. Părinții au fost mândri de fiii lor, că au început să se înțeleagă, să se iubească și să se sprijine reciproc.

După ani și ani, băiatul cel rău (nu mai era rău!) și-a întemeiat o familie și a avut doi copii. Aducându-și aminte de greșelile sale din copilărie, și-a învățat fiii cum să se înțeleagă și să se respecte, cum să trăiască în armonie și să se iubească.

Autor: Mocanca Ștefan Sebastian, clasa a VII-a, Liceul Tehnologic Voinești

Prof. Coordonator, Comănescu Gabriela

⁂ Când îi judeci pe ceilalti, nu îi defineşti pe ei, ci pe tine insuţi. - Wyne Dyre

⁂ Suntem toţi nişte ipocriti. Nu ne putem vedea sau judeca pe noi înşine în felul în care îi vedem şi judecăm pe ceilalţi. - José Emilio Pacheco

⁂ Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi. Căci cu judecata cu care judecaţi, veţi fi judecaţi, şi cu măsura cu care măsuraţi, vi se va măsura. - Matei 7, 1-2

⁂ Daca îi judeci pe oameni, nu ai timp să îi iubeşti. - Maica Tereza

⁂ Nu putem să judecăm vieţile celorlalţi, fiindcă fiecare persoană îşi cunoaşte propriile dureri şi renunţări. Una este să simţi că te-ai afla pe drumul cel bun şi alta că drumul tău este singurul. - Paolo Cohelo

⁂ Victoria obţinută prin violenţă este echivalentul unei înfrângeri, pentru că este temporară. - Mahatma Gandhi

⁂ Mai mult câştigi prin iertare decât prin violenţă. - Jean de La Fontaine

⁂ Violenta este ultimul refugiu al incompetenţei. - Isaac Asimov

⁂ Violenţa generează, de obicei, violenţă. - Eschil

⁂ Violenţa este arma celor slabi. - Mahatma Gandhi

⁂ Dacă pentru apărare se exercită o violenţă mai mare decât e nevoie, aceasta va fi ilicită. Dar dacă se respinge violenţa cu măsură, aceasta va fi licită. - Sfântul Toma d'Aquino

⁂ Violenţa este ultimul refugiu al incompetenţei. - Isaac Asimov

⁂ Violenţa este replica incultului. - Alan Brien

⁂ Multe lucruri sunt violente, dar nimic mai violent ca omul. - Sofocle

⁂ Orice societate bazată pe dominare susţine violenţa. - Bell Hooks

⁂ Orice reformă impusă prin violenţă nu va îndrepta răul: înţelepciunea nu are nevoie de violenţă. - Lev Tolstoi

⁂ Agresivitatea este întotdeauna o consecinţă a frustrării. - John Dollard

⁂ Blândeţea este mai puternică decât violenţa. - Sfântul Ioan Gură de Aur

⁂ Mai mult câştigi prin iertare decât prin violenţă. - La Fontaine

⁂ Nu există blestem mai mare decât o idee propagată prin violenţă. - Ezra Pound

⁂ Războiul este o violenţă organizată. - Georges Bataille

⁂ Educaţia este un vaccin contra violenţei. - Edward James Olson

⁂ Când se poate apela la violenţă, nu mai e nevoie de nici un proces. - Tucidide.

⁂ Cu cât un om judecă mai mult, cu atât mai puţin iubeşte.- Honore de Balzac

⁂ Marele avantaj al îmbătrânirii este acela ca îi accepti pe oameni fără să îi mai judeci. - Liz Carpenter

⁂ Omul te judecă după succesul efortului depus. Dumnezeu se uită la efort. - Charlote Brontte

⁂ Nu eu sunt în măsură să judec viaţa unui alt om. Trebuie să judec, trebuie să aleg, trebuie să mă dispreţuiesc pe mine, pur şi simplu doar pe mine. - Herman Hesse

